

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.251 van 21 december 2016
in de zaak A. 220.715/XIV-37.241**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Steven Hooyberghs
 kantoor houdend te 2300 Turnhout
 Azalealaan 25
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 14 november 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 175.994 van 7 oktober 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 21 november 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest stelt, wordt een familielid van een Unieburger geacht een verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag tot erkenning van dit recht, “op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden

waaraan het familielid van de Belg dient te voldoen”. Het aan de burgers van de Unie toegekende recht van verblijf is immers niet onvoorwaardelijk: zij dienen het bewijs te leveren dat ze voldoen aan de dienaangaande door de relevante bepalingen van het Unierecht of de ter uitvoering daarvan gestelde voorwaarden (GwH, 26 september 2013, nr. 121/2013, B. 35.7, met verwijzing naar HvJ, 23 maart 2006, C-408/03, *Commissie t. België*, punt 64). Te dezen wordt evenwel vastgesteld dat verzoekers eerste aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie van 14 januari 2011 wordt geweigerd met een beslissing van 13 mei 2011. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vervolgens op wettige wijze vast dat de termijn van vijf jaar voorzien in artikel 42*quater*, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ pas is ingegaan met verzoekers tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 14 juni 2011.

Het eerste middelonderdeel is kennelijk ongegrond.

2. In de mate dat verzoeker in het tweede middelonderdeel aanvoert dat zijn verblijf in het Rijk steeds legaal is geweest, kan worden gewezen op hetgeen het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gesteld in een arrest van 21 juli 2011:

“Zoals evenwel in de punten 48 tot en met 52 van het onderhavige arrest is opgemerkt, brengt de declaratoire aard van de verblijfskaarten met zich mee dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht bevestigen. Net zoals deze aard er dus aan in de weg staat dat het verblijf van een burger als illegaal in de zin van het recht van de Unie wordt aangemerkt, enkel op grond van de omstandigheid dat hij niet over een verblijfskaart beschikt, zo staat deze tevens eraan in de weg dat het verblijf van een burger als legaal in de zin van het recht van de Unie wordt aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven. (HvJ, 21 juli 2011, C-325/09, *Secretary of State for Work and Pensions tegen Maria Dias*)”.

Uit de lezing van het bestreden arrest blijkt bovendien duidelijk dat de kritiek van verzoeker betreffende het feit of hij nu al dan niet vijf jaar in het België heeft verbleven gericht is tegen een overtollig motief van dat arrest. Dergelijke kritiek tegen een motief dat de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed, kan niet tot de cassatie ervan leiden. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers terecht opmerkt, wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing de duur van verzoekers verblijf verbonden aan zijn leeftijd en de tijd die hij heeft doorgebracht in zijn land van herkomst. Zoals in artikel 42*quater*, § 1, laatste lid, van de vreemdelingenwet wordt bepaald, houdt de

minister of diens gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf onder meer rekening met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd en de mate waarin de betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong, zoals te dezen is gebeurd. Die beoordeling behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de minister of diens gemachtigde en het kwam niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorwaarden zou hebben toegevoegd aan artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet.

Het tweede middelonderdeel is, voor zover het tot de cassatie van het bestreden arrest kan leiden, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op eenentwintig december tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams